

VÉGH MIKLÓS

Tudom, hogy törvény

Sok év hajolt az útra már mögöttem,
hogy tenyeremben kilincs hidegével
háta mutatam minden eddig-voltnak,
és otthonom csak futó menedékhely,
hogy megtépve sok kedves köteléket,
nagy útra keltek lábamban az álmok:
 hol vannak már a tegnapok tanyái
 és hol vannak a tegnap-volt barátok!

Az emlék száraz kenyerén fogammal,
ha néha-néha mégis hazatartok,
a régi útra már új házak álltak,
a régi házban ismeretlen arcok,
s hol „szervuszoktól” fáradt rég a nyelvem,
most „jó napot”-ra is ritkán találok:
 hol vannak, mondd!, a tegnapok tanyái
 és hol vannak a tegnap-volt barátok?

Sok év borult közénk, — a volt barátok
száz válaszüton szerteszéledeztek,
idegen arcok lettek ismerőssé,
tenyér-melege idegen kezeknek.
Tudom én is, ha visszatérni vágyom,
s ha majd a holnapokkal visszatérek,
egyenes úttal vár a pálya otthon,
biztos tetővel a családi fészek.
Tudom, hogy törvény új felé haladva
az ismeretlent tenni meg barátta,
s így az emlék fanyar borúja
nem nő meg bennem soha gáttá,
mert az egymásra hajló, gyors napokkal
nekem is nyílnak új-ismert vonások:
 de hol lesznek a tegnapok tanyái
 és hol lesznek a tegnap-volt barátok!